

Çürüme de umut da hep olacak

Akif Emre

18 Mayıs 2017

<http://www.yenisafak.com/yazarlar/akifemre/curume-de-umut-da-hep-olacak-2037964>

Elimizi uzattığımız her şey çürüyor. Belki de dokunduğumuz için biz çürütmekteyiz. Gördüklerimiz kirleniyor. Baktıklarımız bizi kirletiyor, içimizi...

İşittiklerimizden dolayı, bildiklerimizden dolayı acı çekmeye başlıyoruz. Birebir şahit olamasak bile... Acı çekmeye icbar ediliyoruz sanki ya anlatılanlar gerçek olduğu için yahut gerçek yerine sahte gerçekler ikame edildiği için.

Bu denli yozlaşma, çürümeye mahkûm olmak duygusu bizatihi insanın içini kemiren bir şey. Sadece insan teki olarak her birimiz değil toplum da içten içe çürüyor. Korozyona uğrayan metal aksam gibi temas ettiğimiz hava çürütüyor. Soluklanırken damarlarımızdaki akışın pelteleştiğini hisseder gibiyiz..

Bunca karamsarlık kuşatmasına maruz kalmamızın asıl nedeni de birilerinin bunları hiç düşünmüyor olması, tam anlamıyla şenlikli bir zafer havasını yaşıyor olmaları. Çürürken bile zafer takı kurduğunu düşündüren bir muhayyile hâkim.

Her şeyin bir kuşku sebebi olduğu ortamda sağlıklı düşünmek, davranmak mümkün mü? Ya da her şeyin olağanlaştığı, her tür çürümenin normal karşılandığı bir ortamda normal davranmak ne kadar normal bir şeydir?

Oysa hayat bulmak, yaşanmaya değer hayatı sunmak iddiasındaydık gençliğimizin o delişmen günlerinde. Bedenimiz fiziğimiz yaşlansa da içimizdeki o delişmen halimizle diri kalmayı başarmıştık.

'Seni öldürmeye gelen sende dirilsin diyen bir özgüvenin diriltici soluğuyla birbirimizin gönüllerini ferahlatıyor, yeşertiyorduk oysa. Ciğerlerimize çektiğimiz hava içten çökertiyor, dışarıya üflediğimiz soluk öldürücü bir zehir gibi solduruyor.

Hayatın, benliğin, varoluş idrakinin bu denli pörsümeye yüz tuttuğu, değerlerin tersine çevrildiği bu hal sadece dışımızda bize dayatılanlardan mı kaynaklanıyor? Yoksa bizatihi kendi özümüzle, onun beslediği çevreyle, siyasaıyla, toplumla kurduğumuz ilişkilerin sonucu muydu? Böyle bir hal üzere olmanın kaçınılmaz oluşu diye bir açıklama tarzı mümkün müydü? Yoksa içinde bulunduğumuz haleti ruhiye bize böyle bir dünya mı takdim ediyordu? Yoksa her şey bir yanılısamadan mı ibaretti?

Her iki durumda da insanın hakikat algısı, hakikate olan inancı elinden gitmeye mahkûm. Ortada ciddi bir anlam kayması daha doğrusu her şeyi anlamsızlaştıran bir absürtlük yaşanıyor demektir.

Bir çıkış olmalı, yoksa bir sanrı uğruna ruhları bir sam yeli kasıp kavuracak. Polyanna mutluluğu oynamak ne kadar aptalca geliyorsa nihilist bir içe çöküşün karanlık sularında boğulmaya kendimizi, toplumu mahkûm etmek de o derece anlamsız, hatta saçma olacaktır.

Dokunduklarımızı çürüten, işittiklerimizden gördüklerimizden dolayı içimizi, dışımızı karartan her ne varsa ya da neyin var olduğunu düşünüyorsak, bize öyle gelen her ne varsa her şeyi tepetaklak edecek bir silkinişle ölü toprağını üstümüzden atmakla işe başlamalı mesela. Sahte bir hakikat sunan kurguyu sorgulamakla işe başlayabiliriz mesela. Her şeyi yeniden konuşma cesaretini takınarak.

Evet, hiç bu kadar sahtelikler, ikiyüzlülüklerle kuşatılmamıştık. Muhtemelen yanı başımızdakiler, hatta bizler bu sahtelikten birer parça nasibimizi almış olabiliriz. Öte yandan, aklımız, vicdanımız, ölçülerimizle tartıya vurduğumuzda olup bitenlerin bir yanılısamadan ibaret; bir sahtelik oyunundan birer sahne olamayacağını söylüyor. Bizzat sahtelik izafe ettiği gerçek üzerine kurulu. Sonuçta sahtelik de hakikati perdeleyen, asli olanın yerini gasp eden bir vakıa. Sahtelik örgüsünü parçalamadan hakikat ışığına yol vermek imkânsız.

İnsan olmaklığımızdan siyasete, gönül iklimimizden enformatik cehalete uzanan kendi oluş şartlarımızdan uzaklaşma ile yüzleşme cesaretine ihtiyaç var. Belki de anlık bir pırlıttın içimizde çakmasına, aşka, samimiyete, adanmışlığa ihtiyaç var. Bunların yerine kabuk bağlayan şey her ne ise işte odur içten içe bizi, hepimizi çürüten kimya.

Ne ki sahte hakikatlerin kararttığı çevremizde, dört bir yanımızı kuşatan yalancı mutlulukların perdeleyemediği, hayata anlam katan, kendi özümüzü hatırlatan bir ses, bir tebessüm, dokunduğu yerde bereketi yeşerten bir el mutlaka olacaktır.

Yazının da bir kaderi var.

Karamsar bir yazının sonuna doğru her şeyin bu kadar çürütücü olamayacağına dair önce kendimi ikna etmek için yeni bir cümle kurmaya başlarken gelen telefon yazıyı tamamladı.

Yüz yüze hiç görmedim, ama uzaktan, hocalarımdan, arkadaşlarımdan hep selamını alıyordum. Kanser hastasıydı ve tedavi görüyordu. Açık öğretimde sosyoloji okumasına rağmen üniversitede Sosyoloji'ye devam ederek mezun olmayı başardı. Hastalığı ile barışık, mütevekkil ve azimli. Yaşama sevincini, imtihanıyla beraber, içinde hep diri tutması çevresindeki hemen herkeste biraz takdir uyandırdığını, biraz da utandırdığını hissetmişimdir. En son okuma grupları kurduğundan bahsetmiş, bir toplantılarına davet bile etmişti, ama uzun süre sessizliğe gömüldü. Aylar sonra tam da bu yazının orta yerinde gelen telefondaki onun sesiydi.

Sanki tatilden dönmüş gibi dingin pürüzsüz sesle, 'yeni girişiminiz hayırlı olsun' diyordu. Bu arada iki ameliyat daha geçirmişti. Biraz ödemden şikâyetçiydi.

Çürümeyen, umudu, yaşamayı, yaşamanın anlamını yitirmeyen, dokunduklarından, seslendiklerinden ötürü bereketi beraberinde getiren inanmış yürekler var olduğunu bilmek umudun kendisidir..